

Fabià Estapé

La diferència d'estatuts són els calés

—Creieu que s'aconseguirà un acord sobre el nou Estatut de Catalunya abans de l'agost?

—El temps comença a córrer massa de pressa. No conec el metrònom d'en Mas, però el veig més interessat a escurçar el poder del tripartit, singularment de Maragall, que del mateix Estatut.

—CIU i PSC s'acusen mútuament d'impedir un acord. Què en penseu?

—Que el mal és que els electors sempre sancionen els que han fet un mal ús del poder democràtic.

—Catalunya necessita un nou Estatut?

—A mi encara no m'han convençut, però diuen que sí. En els 23 anys de Pujol, però, no se'n va parlar gaire.

—Creieu que el PSOE posarà objeccions a les posicions del PSC?

—S'haurà de discutir, com es va fer amb la LOAPA, perquè són dos partits autònoms, amb molta relació, però que no són de subordinació, diguin el que diguin.

—Zapatero complirà la paraula de donar per bo l'Estatut que es pacti a Catalunya?

—Sempre que respecti les condicions del mateix PSOE pel que fa a la Constitució. Però la via democràtica marcada per la Constitució no és la d'aprofitar un Estatut nou per reformar la Constitució.

—Veieu moltes diferències entre l'Estatut que s'està negociant a Catalunya i la reforma ja pactada al País Valencià?

—Calés, especialment calés. I diria que, de tots els partits que debaten l'esborrany a Catalunya, ningú no diu que ens roben l'aigua, com ha dit Camps. I jo pensava que Camps, encara que té el llarg llast que comporta succeir Zaplana, no cauria en aquesta bestiesa hidràulica.

—Les competències de la Generalitat han d'estar blindades completament, o l'estat hi ha de poder intervenir?

—Això, que li ho preguntin al Pepe Bono, fins a on arriben aquestes competències, m'agradaria molt saber-ho.

—Hi ha lloc per al debat polític perquè l'economia va tirant. Si la situació econòmica fos com la d'Alemanya o Itàlia, estariem discutint estatuts?

—Estaríem discutint la taxa d'atur i el pobre rendiment del PIB.

—El president del BCE, Jean Claude Trichet, ha dit que, de moment, no hi haurà rebaixes de tipus. Creieu que s'equivoca?

—El tipus d'interès per a l'economia espanyola està ben posat, i anar més avall ens portaria a la via japonesa, al 0%. I els japonesos estan cardats igual que abans. A mi m'inspiren llàstima, els japonesos.

—Amb uns tipus d'interès oficials per sota del 2% es reactivaria l'economia alemanya?

—Un retoc a la baixa seria condició necessària però no suficient. L'Alemanya d'avui continua paint molt malament d'absorció de l'Alemanya comunista.

—Alemanya necessita un canvi de rumb polític?

—Diuen que sí. El senyor Schröder farà el possible perquè no hi hagi aquest canvi.

—A França, el ministre d'Economia ha demanat als francesos que treballin més per poder pagar l'estat del benestar. Què en penseu?

—Que això podia començar a fer-ho ell, no?

—En països com França i Alemanya s'ha viscut per sobre de les possibilitats reals del país?

—Tant com això, no, però aquests dos han estat pagant la festa a altres països, amb els fons de cohesió i els fons estructurals.

—És possible que l'economia reomunti, o cal una gran sotragada?

—Les dues coses són possibles.

Toni Canyís

Anem a dinar

Muriel Casals

"Aquest debat no és gaire esperançador, sortim i anem a dinar."

És el que va dir Jean Claude Juncker, el primer ministre de Lu-

xemburg, en un moment de cansament en la seva tasca de presidència de la cimera europea dels passats dies 16 i 17 de juny.

El tema a debat era molt important: els pressupostos de la UE per als propers anys 2007-2013. Com sabem, el pressupost d'una administració pública és l'expressió més clara de la política que aquesta administració pensa aplicar. El que diuen fins ara els pressupostos de la UE és que la part més important de la política econòmica de la Unió és la política agrària, i tots sabem que els agricultors i ramaders no són pas la part principal de l'activitat econòmica europea. Si quasi la meitat dels diners comunitaris es destinen com a subsidi de l'agricultura, en queden pocs per assegurar les polítiques de cohesió, que són l'altra font de discussió.

A la cimera de Luxemburg s'han expressat amb tota cruessa les posicions dels qui paguen més del que reben: Alemanya ha dit que no està d'acord a continuar sent qui paga les conseqüències dels pactes a què s'arriba; Suècia, com altres contribuents nets, vol limitar la magnitud global del pressupost; Holanda tenia el mandat del seu parlament d'aconseguir rebaixar la seva contribució. També parlaven amb duresa els qui fins ara han rebut molt més del que aporten, com és el cas d'Espanya; costa d'acceptar que ara són els nous membres els qui han de rebre els beneficis.

Parar la reunió per reprendre-la després de dinar vol dir que la vida de la UE continua. A la història del procés europeu hi ha més dificultats superades.